

ETHNO BOMBA

Köztudomású, hogy néhány évtizeden belül, Hawaiiótól a Fekete tengerig, óriási etnográfiai változások történnek.

A színesek és hispanók száma rövidesen túlhaladja a többé-kevésbé fehérekét az USA-ban. A fél-fekete elnökük ezek és a baloldali fehérek voksainak köszönhetően került a Fehér Ház ovális termébe.

Kanada a 2-4 % gazdasági növekedés fenntartása érdekében évente kettőszázezer „fogyasztót” importál. Mivel az európai bevándorlók száma majdnem nullára csökkent, közel-keleti, afrikai és most a földrengéssel sújtott Haiti menekültjei között keresi a szükséges tömegeket.

Az Egyesült Királyság angol részében egész városok lakossága cserélődött ki. London keleti része is „elsötétült”. Hasonlóképpen, Franciaország, Hollandia, Belgium, Svédország fulladozik a színes, más kultúrájú bevándorlók tengerében.

Németország a törökök fokozódó politikai befolyásával küzd, nemkülönben Olaszország déli fele is az afrikai, román és albán, főleg illegális bevándorlók áradatával próbál megbirkózni.

Mi – sajnos vagy hála Istennek – nem kínálunk gazdasági előnyöket az afrikai gazdasági és politikai menekülteknek. Nálunk más probléma látszik végzetes kimenetelűnek.

Mint mindenhol, nálunk is a legalsóbb néprétegek szaporodnak a legnagyobb mértékben. Olyanok, akik rendkívül alacsony műveltségi szintjük miatt, a gépesítés rohamos térhódításának köszönhetően, elvesztették hagyományos napszámosi vagy „betanított” munkahelyeiket.

Ezek, kénytelen-kelletlen, munkanélküli vagy népjóléti segélyen és gyerekpótlékon élnek. Minél több a gyerek, annál több a jövedelem. Ha az nem elég, a rendőrség által többnyire megtűrt „megélhetési bűnözéssel” azaz tolvajlással vagy rablással egészítik ki jövedelmüket. Az „emberi jogok” és politikai megfontolások miatt nem ismerünk pontos statisztikát, de feltételezhető, hogy a szaporulatuk háromszor-négyszer haladja meg a középosztály öngyilkos egyke- kettőke gyermeknevelési vállalatát.

Mivel még ma sem tartják fontosnak a szakmai műveltséget, nem is számíthatnak jobb jövőre, gyermekeik számára. Annál is inkább folytatódik a lemaradásuk, mivel tömegeket foglalkoztató iparunk megszűnt. Nagyobb beruházásokra nincs pénz. Általában, kétkezi munkásra már alig van szükség. Tehát egy állandósult és fokozott méretű problémára kell mindenki számára elfogadható, humánus megoldást találnunk.

Nem kell matematikai és statisztikai zseninek lenni, hogy ráébredjünk a veszélyre, a produktív társadalom elöregedése és az eltartott néprétegek gyors túlszaporodásának mi lesz a következménye.

Talán egyetlen megoldás adódna, amely semmiféle humánus vagy törvényes akadályba nem ütközne és a társadalom anyagi tűrőképességének határán még éppen hogy belül van: A nők szülőképeségének kompenzációs alapú ÖNKÉNTES megszüntetése..

A számokon persze lehet vitatkozni, de az alábbi javaslat lehetne a kiinduló pont: Minden huzamosabb ideje hátrányos és reménytelen helyzetű ivarérett nő, maximum két gyermek után egy millió forintot kap a sikeres, visszafordíthatatlan műtét után, egy összegben vagy megegyezés szerinti – infláció mértékével megtoldott – havi juttatásban.

Így a költségvetés is jól járna, mert – igaz, előre kellene fizetni – de néhány év után elmarad a gyermekpótléokra így is, úgyis kifizetendő költség és a meg nem születettek felesleges szaporodása is elmaradna.. Valójában a generációk kimaradásával a megtakarított összeg exponenciálisan nőne.

Ugyanebbe a kategóriába eső nők csak legfeljebb három gyerek után kaphatnának gyermektartási segílyt. Ugyanis több gyerek vállalásával már nyilvánvalóan a közösséget akarják megterhelni a költségekkel. A felelőtlenséget nem tűrheti az adófizetők közössége.

Szakképzett, rendszeres alkalmazási háttérrel rendelkező nők gyermekvállalási hajlandóságát támogatni kell, minden törvényes eszközzel. Ennek egyik módja a családi adózás volna, amelyre kitűnő példával szolgálhat Kanada adózási törvénye, és a bölcsődék számának és minőségének emelése.

Ne feledjük, hogy a javasolt törvények csak és kizárólag az önkéntességre épülhetnek. Ettől függetlenül, jó volna egyensúlyba hozni az egyéni jogokat (Human Rights) a „törzs”, azaz az állam alapvető érdekeivel, amelyek nem veszélyeztetik annak túlélését. Mind több és több nyugati állam ismeri fel a túlélést veszélyeztető jelenségeket és kezdi meg a védekezési folyamatokat.

Magyaródy Szabolcs

2010, április 30